

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **S. v. p., š.p.**, R. č. X., B.Š., IČO: X., zast. JUDr. R.H., advokát, N. X., B., proti žalovanému v 1. rade: **S. e., a.s.**, H. X., B., a žalovanému v 2. rade: **B. T., a.s.**, B., organizačná zložka P. X., B. IČO: X., zast. JUDr. O.Z., advokátom, P. X., B.B., o zaplatenie 142 583 757,60 Sk a prísl., na odvolanie žalobcu a žalovaného v 1.a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. decembra 2004 č.k. 38 Cb 83/01-286 v znení doplňujúceho rozsudku zo dňa 18. januára 2005 č.k. 38 Cb 83/01-299 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. decembra 2004 č.k. 38 Cb 83/01-286 v znení doplňujúceho rozsudku tohože súdu zo dňa 18. januára 2005 č.k. 28 Cb 83/01-299 v časti, ktorou zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 142 583 757,60 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 92 455 069,30 Sk a v časti ktorou zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi na náhradu trov konania sumu 600 000 Sk **p o t v r d z u j e.**

V časti, ktorou súd zaviazal žalovaného v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166 Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia, **m e n í** tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 29 217 409 Sk. a vo zvyšku **z a m i e t a.**

V časti ohľadne náhrady trov konania rozsudok **m e n í** tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v I. rade trovy konania v sume 109 037 Sk k rukám JUDr. Z. B., advokátky, T.X., S.T.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 18,25 % zo sumy 84 672 478,10 Sk od 1.8.2000 do 31.8.2004 v sume 10 055 551,40 Sk zastavil.

Návrh voči žalovanému v I. rade v časti o zaplataenie sumy 142 583 757,60 Sk zamietol.

Žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 142 583 757,60 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 92 455 069,30 Sk a žalovaného v 1.a 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166 Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia. Ďalej zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi na náhrade trov konania sumu 600 000 Sk. V časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 4 870 392,20 Sk návrh zamietol.

Doplňujúcim rozsudkom zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému v I. rade na náhradu trov konania sumu 244 879 Sk

Podľa odôvodnenia rozsudku návrhom došlým súdu dňa 24.10.2001 sa žalobca domáhal voči žalovanému v 1. a 2. rade práva na zaplataenie sumy 142 583 757,60 Sk. s prísl. Svoj návrh odôvodnil tým, že v zmysle uznesenia vlády SR bolo dňa 16.4.1993 založené zmluvou podľa § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka Združenie D. Zakladajúcimi členmi boli: S. e. p. š.p. B., v súčasnej dobe je členom jeho právny nástupca S.e., a.s. B., S. š.p. vodné elektrárne, O.T., P.D. š.p. B. v súčasnej dobe jeho právny nástupca – S.v.p. š.p. B.Š. a V.v. š.p. B. Účelom združenia bolo využívanie prínosov z prevádzky vybudovaných objektov SVD na dofinancovanie dostavby a financovanie ich prevádzky. Finančné a zúčtovacie vzťahy Združenia D. pri financovaní dostavby ako i úhrade prevádzkových nákladov na prevádzkovanie ukončených objektov medzi členmi Združenia sa vykonávalo v súlade so schválenou Metodikou finančných a zúčtovacích vzťahov Združenia D. Na dosiahnutie účelu každý z členov Združenia podľa Zmluvy o združení k vecnému plneniu - konkrétnej činnosti a S.e. a.s., teda žalovaný v I. rade i k poskytovaniu finančných prostriedkov z prínosov z prevádzky vybudovaných energetických objektov SDV v jeho správe, následne vlastníctve. Z finančných prostriedkov z prínosov žalovaného v I. rade

mali byť uhrádzané žalobcovi ako Vodohospodárskemu prevádzkovateľovi náklady jeho činnosti v Združení D., ktoré mu vznikli z prevádzkovania Vodohospodárskych objektov SVD G-N ako činnosti stratovej. Podkladom na preukázanie opodstatnenosti nároku bola výsledovka hospodárenia. Úhradu nákladov žalovaný v 1. rade vykonával štvrťročne na základe faktúry, ktorými bolo uplatňované uhradenie príslušných nákladov. Žalovaný od založenia Združenia D. finančné prostriedky z prínosov z prevádzky energetickej časti SVD G-N podľa dohody poskytoval a opakovane uplatňované nároky na uhradenia nákladov žalobcu realizoval. Úhrada nákladov zostávala nezrealizovaná až za obdobie ako je uplatňované daňovými dokladmi - faktúra č. 2000195 zo dňa 18.7.2000, faktúra č. 20003980 zo dňa 12.10.2000, faktúra č. 19991297 zo dňa 14.7.1999 a faktúra č. 19990510 zo dňa 14.10.1999. Žalovaný v 1. rade uvedené faktúry do dňa podania žaloby neuhradil. Žalobca si súčasne uplatnil nárok i voči žalovanému v 2. rade, ktorý Zmluvou o prístupí k záväzku uzatvorenou podľa § 533 Obč. zákonníka dňa 12.10.2000 sa so žalobcom dohodol, že splní za hlavného dlžníka t.j. žalovaného v 1. rade jeho záväzok.. Vzhľadom na to, že žalovaný v 1. rade ako i žalovaný v 2. rade neuhradili uvedené faktúry v celosti, uplatnil si žalobca svoj nárok voči obidvom žalovaným solidárne z presne dátumom i sumou označených faktúr tak, že celkový nárok tvorí žalobou uplatnená suma.

Po začatí konania došlo na základe rozhodnutia mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 13.12.2001 k zániku žalovaného v 1. rade a to jeho zrušením bez likvidácie rozdelením na spoločnosti: S.e. a.s. B., S.e.p.s. a.s. B. a T.K. a.s., K. Dňom 21.1.2002 bol žalovaný pôvodne označený v návrhu vymazaný z obchodného registra. Z predložených dôkazov súd zistil, že nástupcom po zaniknutom subjekte S.e. a.s. B. IČO: X. sa stala spoločnosť S.e. a.s. H.X., B. , IČO: X.

Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení namietal, že žalobca podpísal dňa 12.10.2000 so žalovaným v 2. rade Komisionársku zmluvu uzatvorenú v zmysle ustanovenia § 577 a nasl. Obchodného zákonníka. Predmetom bolo vymożenie ťažko vymožitelných pohľadávok voči dlžníkovi S.e. a.s., O.T. vo výške 425 599 235,23 Sk Žalobca oznámil túto skutočnosť žalovanému v 1. rade listom zo dňa 19.10.2000. Na základe rokovaní bolo plnenie vymáhaných pohľadávok znížené na sumu 342 583 787,60 Sk - zápisnica z rokovania žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade. Touto zápisnicou zároveň potvrdil žalovaný v 2. rade splnenie záväzku žalovaného v 1. rade v plnej výške 342 583 757,60 Sk.

Podľa vyjadrenia žalovaného v 1. rade tento si splnil záväzok voči žalobcovi tým, že dňa 3.1.2000 uhradil sumu 63 038 991,30 Sk a to priamou úhradou. Dňa 7.11.2000 došlo k zániku

pohľadávky v časti o zaplatenie 82 000 000 Sk a to na základe postúpenia pohľadávky voči S.Ž. (S.Ž. postúpil pohľadávku voči N. a.s. G.). Dňa 5.12.2000 došlo k jednostrannému zápočtu vo výške 64 821 874,30 Sk a to medzi spoločnosťou O.T. a.s. a S. a.s. na základe postúpenia pohľadávok od B. – T. Dňa 6.12.2000 došlo k jednostrannému zápočtu vo výške 82 034 882 Sk a to medzi spoločnosťou O.T. a.s. a S. a.s. na základe postúpenia pohľadávok od B.T. a.s. Na základe uvedeného má žalovaný v 1.rade za to, že záväzok si voči žalobcovi riadne vysporiadal a zostatok záväzku v účtovnej evidencii je nulový.

Žalovaný v 2. rade namietal neplatnosť obidvoch zmlúv založených v spise a to jednak Zmluvy o pristúpení k dlhu ako i Komisionárskej zmluvy, nakoľko tieto podpísal Ing. B. nad rámec svojich oprávnení ako vedúci organizačnej zložky. Namietal tiež, že v žalobcom uplatnenom nároku nie je zahrnutá odplata, ktorá mala byť poskytnutá komisionárovi, teda žalovanému v 2. rade za vykonanie činnosti vyplývajúcej z Komisionárskej zmluvy. V tejto súvislosti teda žalovaný v 2. rade podal protinávrh a súd po výpočte zistil, že podal žalobný protinávrh na zaplatenie 23 292 020 Sk, čo značí, že navrhol súdu z titulu nesplnenia zmluvného vzťahu rozhodnúť o vzájomnej kompenzácii pohľadávok žalobcu a žalovaného v 2. rade.

Súd po vyhodnotení obsahu zmluvy o pristúpení k záväzku a komisionárskej zmluvy v spojení s ich plnením dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade si svoj dlh splnil formou jednostranných zápočtov napriek tomu, že žalobca v priebehu dokazovania trval na tom, že pohľadávka žalovaného v 1. rade zanikne až pripísaním finančných prostriedkov na účet žalobcu. V danom prípade si žalobca zvolil spôsob splnenia, a to prostredníctvom komisionára, teda žalovaného v 2. rade, ktorému vložil všetky kompetencie na vymoženie pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom tohto sporu.

Preto voči žalovanému v 1. rade v časti o zaplatenie istiny 142 583 757,60 Sk žalobu ako nedôvodnú zamietol. Voči žalovanému v 2. rade súd návrhu žalobcu vyhovel.

Námietku žalovaného v 2.rade, že zmluvu o pristúpení k záväzku zo dňa 12.10.2000 ako aj komisionársku zmluvu podpísal Ing. B., ktorý na to nebol oprávnený neuznal, lebo jeho podpis bol v súlade so zápisom v Obchodnom registri, z ktorého bol vymazaný až ku dňu 4.2.2004.

Čo do protinávru žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy 23 292 020 Sk, ktorú súd v súlade s ust. §98 O.s.p. posúdil ako obranu proti návrhu, išlo o províziu odmenu dohodnutú v komisionárskej zmluve.

Po prešetrení súd zistil, že tá časť, ktorej úhrady sa nedomáha žalobca v tomto konaní zodpovedá vyplatenej provízií vo výške 13 500 000 Sk, čo zodpovedá dohodnutej provízií vo výške 6,75 %.

Pri rozhodnutí o povinnosti žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 142 583 757,60 Sk súd vychádzal z uzatvorenej Zmluvy o prístupení k dlhu zo dňa 12.12.2000 na základe ktorej sa zaviazal žalovaný v 2. rade, že sa vedľa pôvodného dlžníka stáva žalovaný v 2. rade dlžníkom voči veriteľovi a že zodpovedá spoločne a nerozdielne v rozsahu pôvodného dlžníka a usúdil, že uzatvorením Komisionárskej zmluvy zanikla povinnosť žalovanému v 1. rade zaplatiť pohľadávku žalobcovi v zmysle jednostranných zápočtov, naopak žalovanému v 2. rade táto povinnosť nezanikla a to v súvislosti s uzatvorením Zmluvy o prístupení k záväzku. Keďže žalovaný v 1. rade si svoju povinnosť riadne splnil v zmysle uzatvorenej Komisionárskej zmluvy zostala povinnosť úhrady žalovanej pohľadávky na žalovanom v 2. rade. Tento v rámci dokazovania nepreukázal hodnoverným spôsobom, že by došlo k úhrade žalovanej pohľadávky tak, ako si žalobca uplatnil vo svojom návrhu. Naopak nepreukázal ani skutočnosti, ktoré by preukazovali splnenie si povinnosti žalovaného v 2. rade voči žalobcovi z uzavretej Komisionárskej zmluvy.

Žalobca si v konaní uplatnil okrem zaplatenia istiny aj zaplatenie úroku z omeškania. Tento úrok z omeškania si však nesprávne uplatnil podľa ustanovenia Obchodného zákonníka. Súd mal za to, že vzhľadom na to, že Zmluva o združení je upravená ustanoveniami Občianskeho zákonníka a taktiež súd rozhodol o povinnosti žalovaného v 2. rade na zaplatenie istiny na základe ustanovení Občianskeho zákonníka o prístupení k dlhu, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania na základe § 517 ods. 1a 2 Občianskeho zákonníka a v spojení s ním nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, kde na základe § 3 tohto právneho predpisu je výška úroku z omeškania stanovená na 17,6 %. Preto súd návrh v časti o zaplatenie úroku z omeškania v sume 4 870 392,20 Sk zamietol ako nedôvodný.

Vzhľadom na to, že žalobca zbral svoj návrh v časti o zaplatenie 18,25 % úroku späť zo sumy 84 672 478,10 Sk od 1.8.2000 do 31.8.2004 v sume 10 055 551,40 Sk späť, súd konanie v tejto časti podľa § 96 O.s.p. zastavil.

Podľa názoru súdu žalovanému v 1. rade zanikla povinnosť zaplatiť pohľadávku žalobcu ku dňu 15.11.2000, 8.12.2000 a 10.1.2001 kedy došlo k jednostranným zápočtom v zmysle uzatvorenej Komisionárskej zmluvy, týmto dňom bol dlh žalovaného v 1. rade voči žalobcovi splnený. Až do tohto dňa bol odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr i žalovaný v 1. rade

v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi a preto súd rozhodol o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným v 2. rade úrok z omeškania vo výške 39 420 166 Sk. Navyše žalovanému v 2. rade vzhľadom na to, že ten je v omeškaní s plnením peňažného záväzku až ku dňu vyhlásenia rozsudku a keďže žalobca si vyčíslil tento úrok z omeškania ku dňu 31.8.2004, súd rozhodol o povinnosti žalovaného v 2. rade zaplatiť nad rámec záväzku, ktorý je povinný plniť so žalovaným v 1. rade spoločne a nerozdielne, úrok z omeškania, ktorý je vo výške 92 455 069,30 Sk čo predstavuje 17,6,% úrok z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr až do dňa 31.8.2004, ku dňu ktorému si žalobca svoj úrok z omeškania vyúčtoval.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a zaviazal žalovaného v 2. rade nahradiť žalobcovi zaplatený súdny poplatok v sume 600 000 Sk. Žalobcu zaviazal doplnujúcim rozsudkom zaplatiť žalovanému v 1. rade obnos 244 879 Sk ako náhradu trov právneho zastúpenia. Keďže žalovaný v 1. rade si uplatnil svojím podaním zo dňa 13.12.2004 trovy konania vo výške 556 542 Sk z tejto sumy súd priznal (44 %) žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov konania vo výške 244 879 Sk. Pri stanovení 44 % z uplatnených trov právneho zastúpenia súd vychádzal z ust. § 142 ods. 2 O.s.p.. Vzhľadom na to, že žalovaný v 1. rade bol v konaní neúspešný vo výške 39 420 166 Sk predstavuje neúspešnosť žalovaného v 1. rade 28 %. Neúspešnosť žalobcu v tomto prípade predstavuje v percentuálnom vyjadrení 72 % (72 % - 28 % = 44 %).

Proti týmto rozsudkom sa odvolal žalobca aj žalovaní.

Žalovaný v 1. rade sa odvolal proti časti rozsudku, ktorým ho súd zaviazal zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne so žalovaným v 2. rade úrok z omeškania vo výške 39 420 166 Sk.

Podľa neho mal súd vypočítat úrok z omeškania v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka podľa diskontnej sadzby NBS za roky 1999 až 2000, z ktorej vyplýva penále 0,482190 za jeden deň omeškania a úhrnom to značí 29 217 409 Sk. Navrhol preto, aby odvolací súd na túto výšku priznanú sumu znížil.

Žalovaný v 1. rade sa odvolal aj proti výške náhrady trov konania priznanej mu od žalobcu doplnujúcim rozsudkom súdom 1. stupňa.

Uvádza, že v konaní pred súdom 1. stupňa vychádzal pri uplatnenej náhrade trov právneho zastúpenia zo základu žalovanej sumy, bez zohľadnenia úrokov z omeškania. Tvrdí, že bol úspešný v 78 %, čo značí, že zníženie malo byť len o 22 %. Po novom prepočítaní navrhol

zmeniť napadnutú časť výroku doplnujúceho rozsudku tak, že súd zaviazá žalobcu nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania v sume 5 085 690 Sk.

Žalobca sa odvolal proti výroku, ktorým súd žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol a navrhol ho zmeniť tak, že zaviazá na plnenie sumy 142 583 757,60 Sk žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade spoločne a nerozdielne. Odvolal sa tiež proti doplnujúcejmu rozsudku a navrhol ho zmeniť tak, že žalovanému v 1. rade náhradu trov konania neprizná.

V odvolaní proti žalobe voči žalovanému v 1. rade zamietajúcej časti rozsudku poukazuje na svoje upozornenie zo dňa 8.11.2000 zaslané žalovanému v 1. rade, že za plnenie bude považovať len pripísanie prostriedkov na svoj účet bez ohľadu na to, či do konania o vymáhanie pohľadávky vstúpi žalovaný v 2. rade. Označuje doklady, ktoré podľa neho preukazujú, že žalovaný v 1. rade s takýmto plnením súhlasil a ktoré prinajmenšom spochybňujú správnosť záveru súdu 1. stupňa, že išlo o riadne splnenie dlhu.

V odôvodnení odvolania proti výroku doplnujúceho rozsudku zaväzujúceho žalobcu nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania uvádza, že obidvaja žalovaní spôsobili, že sa svojho oprávneného nároku musel domáhať prostredníctvom súdu. Upozorňuje tiež na okolnosť, že advokátka začala zastupovať žalovaného v 1. rade až na posledných pojednávaniach a že výška uplatnených trov je neprimeraná.

Žalovaný v 2. rade v odvolaní navrhol žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietnuť pre nesplnenie procesnoprávných náležitostí ako aj z dôvodu, že súd 1. stupňa neprihliadol na jeho námietky. Požiadal tiež, aby odvolací súd zaviazal žalobcu na náhradu jeho trov konania.

Tvrdí, že súd 1. stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal ním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vytýka súdu 1. stupňa predovšetkým nevypočítanie Ing. B. ako svedka, ktorý mohol objasniť vznik výšky žalovanej sumy, sumy odovzdávané žalobcovi ako aj provízie dopísané v zmluve dodatočne rukou, sumy ktoré žalobca obdržal, ale nezahrnul do účtovníctva. Tvrdí v tejto súvislosti, že komisionárska zmluva a jej dodatky mali slúžiť neoprávnenému obohateniu sa zainteresovaných strán. Uvádza faktúry, ktoré podľa neho osvedčujú, že do Komisionárskej zmluvy a do Zmluvy o pristúpení k záväzku sú zahrnuté faktúry s dátumom splatnosti krátko pred jej postúpením na vymáhanie resp. s ešte neuplynutou dobou splatnosti. Naďalej tvrdí, že Ing. B. bol už v rozhodujúcom čase odvolaný z funkcie, o čom zmluvné strany vedeli a že Komisionárska zmluva i Zmluva o pristúpení k záväzku boli uzatvorené za nápadne nevýhodných podmienok a neoprávnenou osobou a sú preto absolútne neplatné. Považuje názor súdu, podľa ktorého Komisionárska zmluva uzatvorená

súčasne so zmluvou o prístupení k záväzku oslobodila žalovaného v I. rade od spoločného a nerozdielneho plnenia za nesprávny, odporujúci zákonu, vykonštruovaný, lebo nie je uvedený v žiadnej zmluve.

Upozorňuje tiež na okolnosť, že súd I. stupňa rozhodol tak, že úrok z omeškania bude uhrádzaný dvakrát, nakoľko žalovaní v I. a 2. rade sú zaviazaní zaplatiť úrok z omeškania vo výške 39 420 166 Sk odo dňa splatnosti faktúry a žalovaný v 2. rade vo výške 93 455 069,30 Sk.

Vytýka tiež nesprávne označenie žalovaného v 2. rade v rozsudku, čo je v rozpore s ust. § 79 ods. 1 O.s.p.

Z rozsudku nie je podľa neho jasné, či žalovaným v 2. rade je organizačná zložka spoločnosti B.T., a.s., alebo spoločnosť B.T. a.s., nakoľko IČO uvedené v rozsudku je pridelené spoločnosti B.T., a.s.

Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade navrhol rozsudok súdu I. stupňa v časti o povinnosti žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu 142 583 787,60 Sk potvrdiť a v časti zaplataenia úroku z omeškania zmeniť v súlade s jeho odvolaním.

Tvrdí, že komisionársku zmluvu podpísali účastníci dobrovoľne a je teda platná. Namieta tiež, že žalovaný v 2. rade si uplatnil právo na vyhlásenie neplatnosti právneho úkonu uzavretia komisionárskej zmluvy po uplynutí štvorročnej premlčacej doby podľa § 397 Obch. zák. Uvádza, že sám žalovaný v 2. rade považoval komisionársku zmluvu za platnú, keď v konaní namietal, že žalobca mu nevyplatil odmenu za províziu.

Podaním zo dňa 20.4.2007, označeným ako vyjadrenie žalovaný v 2. rade doplnil svoje odvolanie zo dňa 10.3.2005 tvrdením, že nie je v spore pasívne legitimovaný, čo vytvára voči nemu taký nedostatok podmienky konania, na ktorý musí súd podľa § 103 O.s.p. prihliadať v každom štádiu konania.

Podľa jeho mienky žalovaný v 2. rade tak, ako ho označil žalobca v návrhu nemá právnu subjektivitu, nakoľko odštepny závod sa zápisom do OR nestáva právnickou osobou, nenadobúda právnu subjektivitu, ostáva len organizačnou zložkou bez právnej subjektivity. Tvrdí, že žalobca chcel žalovať organizačnú zložku, čo vyjadril v žalobnom návrhu aj neuvedením sídla materskej organizácie a nedoložením výpisu z českého obchodného registra. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s jeho názorom nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného v 2. rade, namieta aj nedostatok jeho vecnej legitimácie. Odôvodňuje ju z ust. § 13 ods. 3 a 5 Obch. zák. a § 38 ods. 1 Obč. zák. tvrdiac, že Ing. B., ktorý vo veci konal za organizačnú zložku, nemal spôsobilosť na

právne úkony v zmysle § 38 ods. 1 Obč. zák., nemohol konať za materskú spoločnosť a navrhol preto buď konanie zastaviť podľa § 104 O.s.p., alebo žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietnuť pre nedostatok jeho vecnej legitímácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolania podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že sú čiastočne dôvodné.

Z obsahu odvolaní vyplýva, že žiaden odvolateľ nepodal odvolanie do časti výroku napadnutého rozsudku, ktorou súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 18,25 % zo sumy 84 672 478,10 Sk od 1.8.2000 do 31.8.2004 v sume 10 055 55,40 Sk zastavil. V tejto časti je teda výrok rozsudku 1. stupňa právoplatný. Rovnako sa nikto z odvolateľov neodvolal proti časti výroku rozsudku, ktorou súd návrh v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 4 870 392,20 Sk zamietol, je teda aj táto časť napadnutého rozsudku súdu 1. stupňa právoplatná.

Vo výroku napadnutého rozsudku súdu 1. stupňa odvolací súd zistil predovšetkým zrejmu nesprávnosť odstrániteľnú podľa § 164 O.s.p. Zrejma nesprávnosť spočíva v tom, že súd 1. stupňa k časti výroku zaväzujúceho žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 600 000 Sk pripojil neopodstatnene dovetok „s tým, že splnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia. K tejto zrejmej nesprávnosti došlo pravdepodobne pri písomnom vyhotovení tým, že tento dovetok sa nachádza v predchádzajúcej časti výroku rozsudku, ktorá sa týka tiež náhrady trov konania, v tomto prípade však obidvoma žalovanými spoločne a nerozdielne. V súlade s ust. § 164 druhá veta O.s.p. preto Najvyšší súd SR opravil túto časť výroku tak, že žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi na náhradu trov konania sumu 600 000 Sk do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Z predloženého spisového materiálu a vyjadrení účastníkov na odvolacom pojednávaní odvolací súd zistil, že návrhom došlým súdu dňa 24.10.2001 sa žalobca domáhal voči žalovanému v 1.a 2. rade práva na zaplatenie sumy 142 583 757,60 Sk a prísl. Uviedol, že v zmysle uznesenia vlády SR bolo dňa 16.4.1993 založené zmluvou podľa § 859 a nasl. Občianskeho zákonníka Združenie D.. Zakladajúcimi členmi boli: S.e.p. B., v súčasnej dobe je jeho právny nástupca S.e., a.s., B., S. štátny podnik vodné elektrárne, O.T., Povodie D. š.p. B. v súčasnej dobe je členom jeho právny nástupca – S.v.p. š.p. B.Š. a V.v. š.p. B. Účelom združenia bolo využívanie prínosov z prevádzky vybudovaných objektov SVD na dofinancovanie dostavby a financovanie ich prevádzky. Finančné a zúčtovacie vzťahy Združenia D. pri financovaní dostavby ako i úhrade prevádzkových nákladov na prevádzkovanie

ukončených objektov medzi členmi Združenia sa vykonávalo v súlade so schválenou Metodikou finančných a zúčtovacích vzťahov Združenia D.. Na dosiahnutie účelu každý člen Združenia sa zaviazal podľa Zmluvy o združení k vecnému plneniu – konkrétnej činnosti a S.e. a.s., teda žalovaný v l. rade i k poskytovaniu finančných prostriedkov z prínosov z prevádzky vybudovaných energetických objektov SVD v jeho správe, následne vlastníctve. Z finančných prostriedkov z prínosov žalovaného v l. rade mali byť uhrádzané žalobcovi ako Vodohospodárskemu prevádzkovateľovi náklady jeho činnosti v Združení D., ktoré mu vznikli z prevádzkovania Vodohospodárskych objektov SVD G-N ako činnosti stratovej. Podkladom pre preukázanie opodstatnenosti nároku bola výsledovka hospodárenia. Úhradu nákladov žalovaný v l. rade vykonával štvrťročne na základe faktúry, ktorými bolo uplatňované uhradenie príslušných nákladov. Žalovaný od založenia Združenia D. finančné prostriedky z prínosov z prevádzky energetickej časti SVD G-N podľa dohody poskytoval a opakovane uplatňované nároky na uhradenie nákladov žalobcu realizoval. Úhrada nákladov zostala nezrealizovaná až za obdobie ako je uplatňované daňovými dokladmi –faktúra č. 20001995 zo dňa 18.7.2000; faktúra č. 20003980 zo dňa 12.10.200; faktúra č. 19991297 zo dňa 14.7.1999 a faktúra 19990510 zo dňa 14.10.1999, Žalovaný v l. rade uvedené faktúry do dňa podania žaloby neuhradil. Žalobca si súčasne uplatnil nárok voči žalovanému v 2. rade, ktorý Zmluvou o pristúpení k záväzku uzatvorenou podľa § 533 Obč. zák. dňa 12.10.2000 sa so žalobcom dohodol, že splní za hlavného dlžníka t.j. žalovaného v l. rade jeho záväzok. Vzhľadom na to, že žalovaný v l. rade ako i žalovaný v 2. rade neuhradil uvedené faktúry v celosti, uplatnil si žalobca svoj nárok voči obidvom žalovaným solidárne z presne dátumom i sumou označených faktúr.

Tento skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný. Sporné ostalo, či záväzok žalovaného v l.rade voči žalobcovi zanikol jednostrannými zápočtami, ktoré realizoval prostredníctvom žalovaného v 2. rade ako komisionára, ktorý si plnil svoje povinnosti z komisionárskej zmluvy voči žalobcovi.

Žalobca a žalovaný v 2. rade uzavreli totiž dňa 12.10.2000 okrem predtým už spomenutej Zmluvy o pristúpení k záväzku podľa § 533 a nasl. Obč. zák., v ktorej žalovaný v 2. rade dohodol so žalobcom, že splní za hlavného dlžníka, t.j. žalovaného v l. rade jeho záväzok, aj Komisionársku zmluvu, v ktorej žalobca zveril žalovanému v 2. rade na vymáhanie pohľadávky vo výške 425 599 235,23 Sk voči svojmu dlžníkovi /právny predchodca žalovaného v l. rade/ podľa prílohy k tejto zmluve tvoriacej jej neoddeliteľnú súčasť. V tejto prílohe sú aj faktúry, ktorých úhrady sa žalobca domáha v tomto konaní.

Súd 1. stupňa, vychádzajúc zo zistenia, že žalobca a žalovaný v 1. rade si nedojednali, teda nedohodli spôsob splnenia záväzku, uzavrel, že žalovaný v 1. rade si splnil dlh formou jednostranných zápočtov napriek žalobcovmu tvrdeniu, že tento mal zaniknúť, až pripísaním finančných prostriedkov na účet žalobcu. Podľa názoru súdu 1. stupňa, odvolací súd sa s týmto názorom stotožnil, žalobca uzavretím komisionárskej zmluvy so žalovaným v 2. rade umožnil žalovanému v 2. rade zvoliť si spôsob splnenia záväzku. O správnosti tohto záveru podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku svedčí aj list žalobcu žalovanému v 1. rade zo dňa 19.10.2000, v ktorom mu oznamuje uzavretie Komisionárskej zmluvy so žalovaným v 2. rade, podľa ktorej žalovaný v 2. rade zabezpečí vo vlastnom mene pre žalobcu vymoženie pohľadávok vo výške 425 599 232,23 Sk. Teda v tomto liste žalobca nijako neurčil spôsob vysporiadania dlhu žalovaného v 1. rade voči nemu /teda žalobcovi/, naopak, čo správne konštatuje aj súd 1. stupňa v odôvodnení, poveril žalovaného v 2. rade zabezpečením vymoženia pohľadávok označených v prílohe ku komisionárskej zmluve, k čomu treba dodať, že žalovaný v 2. rade bol oprávnený za žalobcu prijať finančné plnenie do svojej dispozície, prípadne na vlastný účet, ako aj znenie ust. čl V. zmluvy, podľa ktorého sa zmluva uzatvára na dobu určitú do 31.3.2001, po jej uplynutí komisionár nie je oprávnený ďalej vykonávať činnosť podľa tejto zmluvy a je povinný odovzdať komitentovi /žalobcovi/ všetko, čo na základe tejto zmluvy prijal.

List zo dňa 8.11.2000, o ktorý odvolateľ opiera svoju mienku, že pre žalovaného určil miesto splnenia pripísaním na účet žalobcu, je pre posúdenie a rozhodnutie veci bez právneho významu. Rozhodujúce je uzavretie komisionárskej zmluvy zo dňa 12.10.2000 a obsah žalobcovho listu žalovanému v 1. rade zo dňa 10.10.2000, ktorým žalobca žalovanému v 1. rade oznamuje, že poveril komisionárskou zmluvou zo dňa 12.10.2000 žalovaného v 2. rade, aby vo vlastnom mene pre žalobcu zabezpečil vymoženie pohľadávok vo výške 425 599 232,23 Sk s tým, že toto oznámenie mu zasiela za účelom informovania dlžníka o subjekte, ktorý bude v mene komitenta / žalobcu/ zabezpečovať usporiadanie vzájomných pohľadávok a záväzkov. Z uzavretia spomenutej komisionárskej zmluvy a oznámenia jej uzavretia dlžníkovi vyplýva, že pri zariadovaní usporiadania vzájomných pohľadávok a záväzkov žalobcu a žalovaného v 1. rade vstúpil do vzťahu žalobca – žalovaný v 1. rade na miesto žalovaného v 1. rade komisionár t.j. žalovaný v 2. rade. Vyplýva to z ust. § 581 Obch. zák. Žalovaný sa v dôsledku uzavretia komisionárskej zmluvy mohol zbaviť dlhu voči žalobcovi len plnením žalovanému v 2. rade a bolo právom len žalobcu, teda aj jeho povinnosťou, byť aktívny v sledovaní, či si komisionár (žalovaný v 2. rade) plní povinnosti vyplývajúce mu z komisionárskej zmluvy, či pripisuje

získané finančné prostriedky na účet komitenta (žalobcu) tak, ako mu to vyplývalo z komisionárskej zmluvy.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, ktorou žalobu voči žalovanému v I. rade zamietol, ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Žalovaný v 2. rade namieta nedostatok svojej pasívnej legitímácie. Tvrdí dokonca, že nemá vo veci procesnoprávnu spôsobilosť v zmysle § 19 O.s.p.

Tvrdeniu žalovaného v 2. rade, že žalobca chcel žalovať organizačnú zložku, ktorá nemá právnu subjektivitu, odporuje skutočnosť, že žalobca v žalobe uviedol v súlade s ust. §7 a § 21 ods. 3 Obch. zák. a § 79 ods. 1 O.s.p. obchodné meno a sídlo spoločnosti B.T. a.s. B. so spresnením, že sa vec týka jej organizačnej zložky v B., pričom správne uviedol aj IČO materskej spoločnosti. Nedoloženie výpisu z českého obchodného registra, z ktorého odvolateľ tiež vyvodzuje svoj názor, že žalobca žaloval organizačnú zložku a nie materskú spoločnosť, bolo možné v priebehu konania odstrániť, čo sa aj stalo, nie je dôkazom že žalovaný v 2. rade nebol správne označený.

V odvolaní namietaná okolnosť, že Ing. B., ktorý vo veci konal za organizačnú zložku, nemal spôsobilosť konať za materskú spoločnosť sa zakladá na nesprávnom výklade ust. § 13 ods. 5 Obch. zák. a je v rozpore s vyjadrením žalovaného v 2. rade v prvostupňovom konaní, kde namietal neplatnosť Zmluvy o pristúpení k dlhu ako aj Komisionárskej zmluvy z dôvodu, že ich Ing. B. podpísal až po svojom odvolaní z postavenia vedúceho organizačnej zložky, teda uznal jeho právo platne ich uzavrieť v čase, keď ešte nebol odvolaný.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý rozsudok v časti zaväzujúcej žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 142 583 787,60 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 92 455 069,30 Sk ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Žalovaný síce v odvolaní namietal, že súd I. stupňa, ktorý ho zaviazal zaplatiť touto časťou výroku úrok z omeškania v sume 92 455 069,30 Sk a v nasledujúcej časti výroku z rovnakého titulu sumu 39 420 166 Sk solidárne so žalovaným v I. rade, vlastne priznal žalobcovi sumu 39 420 166 Sk dvakrát. Svoje odvolacie tvrdenie v tejto časti však nijako nespresnil, nešpecifikoval položky, ktorých sa jeho tvrdenie dvojitého priznania úrokov týka. Odvolací súd sa preto nemohol touto časťou jeho odvolania podrobne zaoberať. Konštatoval však, že súd I. stupňa na str. 12 napadnutého rozsudku náležite a podľa názoru odvolacieho súdu aj presvedčivo túto časť svojho rozhodnutia odôvodnil. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd touto námietkou žalovaného v 2. rade podrobnejšie nezaoberal.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku napadnutého rozsudku v časti, ktorou zaviazal žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166 Sk, odvolací súd ho uznal za dôvodné a preto napadnutý rozsudok v tejto časti zmenil tak, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 29 217 409 Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu jeho plnenia a vo zvyšku návrh zamietol.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu 1. stupňa zistil, že súd 1. stupňa prisúdil žalobcovi v tomto prípade úrok z omeškania vo výške 18,25 % ako ho žalobca vyčíslil vo svojom podaní zo dňa 3.9.2004, hoci v predchádzajúcej časti odôvodnenia rozsudku uvádza, že žalobcovi priznal právo na zaplatenie 17,6 % úroku z omeškania, z čoho vyplýva, že v časti priznávajúcej žalobcovi sumu 39 420 166 Sk nerešpektoval vlastné zásadné rozhodnutie priznávajúce úrok z omeškania len vo výške 17,6 %.

Do výšky žalovanému v 1. rade doplnujúcim rozsudkom priznaných trov právneho zastúpenia sa odvolal žalobca i žalovaný v 1. rade. Žalobca namieta, že sú neprímerane vysoké, žalovaný v 1. rade zvýšil v odvolaní výšku, ktorú žiada priznať, na sumu vyše 5 mil. Sk s odôvodnením, že v pôvodnom vyúčtovaní nezahrnul do základu úroky z omeškania, čo urobil v odvolaní, ako aj tvrdením, že percentuálne zníženie malo byť len o 22 % .

Odvolací súd po preskúmaní veci v tejto časti odvolania dospel k záveru, že žalobcovo odvolanie je dôvodné, žalovaného v 1. rade nie je.

Podľa § 151 ods. 1 druhá veta O.s.p. , ak ide o prisúdenie trov konania podľa § 149 ods. 1 a 3, advokát je povinný trovy právneho zastúpenia vyčísliť pred vyhlásením rozsudku, ktorým sa konanie končí.

Citované ustanovenie neumožňuje, aby ten, komu súd v súlade s ním priznal náhradu trov konania, sa proti priznanej výške odvolal s odôvodnením, že si ich v prvostupňovom konaní vyčíslil chybné. Odvolací súd tiež konštatuje, že úroky z omeškania v danom prípade sú príslušenstvom pohľadávky, z ktorého sa súdny poplatok nevyrubuje a preto nie je možné, aby si právny zástupca z tohto vyčísleného príslušenstva mohol navýšiť svoju odmenu.

Vzhľadom na odvolanie žalobcu, posúdil odvolací súd priznanú náhradu trov právneho zastúpenia čo do jej výšky, jej súlad s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že ju treba znížiť.

Súd 1. stupňa priznal žalovanému v l. rade aj pomernú časť vyúčtovanej náhrady strateného času /na porady s klientom a účasť na pojednávaniach označenú ako konanie pred súdom/ v sume 308 730 Sk, podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnene, lebo táto je už zahrnutá v odmene za jednotlivé právne služby. Preto odvolací súd uznal základ pre výpočet pomernej časti priznanej náhrady trov právneho zastúpenia v sume 246 996 Sk (6 úkonov po 41 166 Sk) + 816 Sk (6 x paušál po 139 Sk), spolu 247 812 Sk, z čoho 44 % je 109 037 Sk. Námietka žalovaného v 2. rade že pomer podľa § 142 ods. 2 O.s.p. priznanej mu náhrady trov právneho zastúpenia mal byť 28 %, sa zakladá na chybnom výpočte pomeru.

Na tomto základe odvolací súd napadnutý výrok doplňujúceho rozsudku zmenil tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému v l. rade trovy konania v sume 109 037 Sk.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p., tak, že ju nepriznal žiadnemu z účastníkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 19. marca 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

